

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **T. K. N. L.**, narozena „X“,
státní příslušnost X,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017, č. j. MV-26973-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 11. 4. 2017, č. j. MV-26973-4/SO-2017, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 1. 2017, č. j. OAM-1478-14/ZR-2016. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu, neboť nepobývala na území České republiky nepřetržitě od 23. 5. 2013 do 28. 1. 2015, a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí stanovil lhůtu k vycestování z území v délce třiceti dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu vyplývající z § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v rozporu s § 3 téhož zákona nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 téhož zákona, neboť žalovaný náležitě nevypořádal všechny odvolací námítky. Žalobkyně konstatovala, že povolení k trvalému pobytu lze podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušit pouze tehdy, pokud pobyt cizince mimo území České republiky přesahující dvanáct měsíců není odůvodněn vážnými důvody. Zdůraznila, že správním orgánům sdělila důvody, které ji vedly k pobytu mimo území České republiky, a to studium a prodělané onemocnění, v jehož důsledku se studium prodloužilo nad očekávanou dobu pobytu mimo Českou republiku. Tyto důvody jsou podle žalobkyně zákonem předvídané a při jejich naplnění lze pobývat mimo území bez sankce zrušení pobytu. Žalobkyně poukázala na základní zásady činnosti správních orgánů a odmítla přístup žalovaného, který vyloučil užití zmíněných liberačních důvodů, aniž by tento závěr jakkoli odůvodnil. V tom zároveň spatřovala libovůli.
3. Podle žalobkyně žalovaný dále nesprávně vypořádal její odvolací námitku týkající se nutnosti vážit přiměřenost jeho rozhodnutí. Konstatovala, že povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí vyplývá z § 2 odst. 3 správního řádu a princip proporcionality je upraven také v Ústavě České republiky. Podle žalobkyně je smyslem § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců odebrat pobytové oprávnění cizinci, který se zdržuje mimo území České republiky, již zde trvale nepobývá, pravděpodobně ani pobývat nechce a může existovat i obava, že svého pobytového oprávnění hodlá zneužít. Žalobkyně upozornila na to, že ona naopak hodlá na území České republiky nadále žít a postup správních orgánů ji akorát nutí vynakládat zbytečné prostředky na cestu do Vietnamu a podat tam žádost o navrácení pobytového oprávnění, což je podle ní skoro nadlidský úkol, neboť zaregistrovat termín na ambasádě ve Vietnamu je téměř nemožné. Podle žalobkyně je postup správních orgánů, ačkoli se může jevit formálně správným, projevem nepřipustného formalismu. Zmínila zásadu materiální pravdy a podotkla, že správní orgány jí upřely její práva a rezignovaly na správné a spravedlivé řešení, kterým by bylo zastavení řízení o zrušení trvalého pobytu. S poukazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16/2003 žalobkyně odmítla přepjatý formalismus a sofistikované odůvodňování zřejmé nespravedlnosti, které spatřovala právě v postupu správních orgánů v její věci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky nad zákonem tolerovanou dobu a přes výzvu neprokázala, že k tomu měla závažný důvod ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného je napadené rozhodnutí řádně odůvodněno, jak požaduje § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaný v řízení postupoval v souladu se zákonem, nepřekročil meze správního uvážení a přezkoumatelně zdůvodnil, jak se vypořádal s námitkami, z jakých důvodů je považoval za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný řádně nevypořádal uplatněné odvolací námitky. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný na jednotlivé odvolací námitky reagoval zcela dostatečně a řádně zdůvodnil veškeré své závěry. Ostatně ani sama žalobkyně neupřesnila, které konkrétní odvolací námitky byly podle jejího názoru opomenuty.
9. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že by žalovaný bez odůvodnění vyloučil užití žalobkyní přednesených liberačních důvodů. Žalovaný totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí založil svou argumentaci na tom, že žalobkyně nedoložila důvody své nepřítomnosti na území České republiky, které sama tvrdila. Podle názoru soudu je tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

naprosto zjevné, že žalovaný řádně zdůvodnil, proč ke skutečnostem, jež žalobkyně tvrdila, nepřihlížel. Vycházeje z těchto úvah soud konstatuje, že napadené rozhodnutí nevykazuje žalobkyni namítanou nepřezkoumatelnost, tedy ani tvrzené porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

10. Soud současně konstatuje, že na straně žalovaného nezjistil ani žádné porušení povinností odvolacího orgánu vyplývajících z § 89 odst. 2 správního řádu. Ostatně ani v tomto případě žalobkyně neupřesnila, v čem konkrétně mělo toto porušení povinností spočívat.
11. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že „*Ministerstvo [vnitřně] zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*“
12. V projednávané věci soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyni bylo vydáno povolení k trvalému pobytu s platností od 24. 3. 2003, přičemž žalobkyně v období od 23. 5. 2013 do 28. 1. 2015 nepřetržitě pobývala mimo území států Evropské unie, což sama ani nijak nerozpороvala. Žalobkyně v průběhu správního řízení pouze tvrdila, že byla na návštěvě ve Vietnamu, kde se musela podrobit lékařskému vyšetření a intenzivní léčbě (srov. vyjádření ze dne 26. 9. 2016), resp. že ve Vietnamu šest měsíců navštěvovala praktickou školu (obor manikúra a pedikúra), poté školu kvůli onemocnění přerušila a asi šest měsíců se léčila, následně se do školy vrátila a v lednu 2015 ji dokončila (srov. protokol o výsledku žalobkyně ze dne 26. 10. 2016). Při zmíněném výsledku žalobkyně na otázku, zda může doložit, že v uvedené době studovala s přerušením, a doložit potvrzení o léčení, odpověděla, že vše doloží do třiceti dnů, protože si musí nechat poslat příslušné dokumenty z Vietnamu.
13. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně žádná potvrzení nedoložila, ani nenavrhla jakékoli jiné důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení, ačkoli důkazní břemeno k prokázání závažných důvodů, které způsobily, že pobývala mimo území států Evropské unie déle než dvanáct měsíců, leželo výhradně na žalobkyni. Skutečnost, že žalobkyně svá tvrzení neprokázala, tak jde výlučně k její tíži. Správní orgány byly povinny zjistit a prokázat toliko fakt, že žalobkyně pobývala mimo území států Evropské unie po dobu delší než dvanáct měsíců, což také učinily. Ostatně tento fakt žalobkyně ani nezpochybňovala. Skutkový stav byl tedy podle názoru soudu zjištěn dostatečně a plně v souladu s § 3 správního řádu.
14. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že povolení k trvalému pobytu lze podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušit pouze tehdy, pokud překročení délky pobytu cizince mimo území států Evropské unie není způsobeno závažnými důvody, mezi které lze zařadit studium i závažné onemocnění. Žalobkyně se však mylí, pokud se domnívá, že postačilo tyto důvody správním orgánům sdělit, aniž by je prokázala. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byl v případě žalobkyně naplněn, neboť žalobkyně neprokázala, že by v jejím případě existoval závažný důvod odůvodňující překročení maximální zákonem připuštěné délky pobytu cizince mimo území států Evropské unie. Rozhodnutí správních orgánů v projednávané věci tudíž nejsou v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, nevykazují znaky libovůle a nedošlo ani k toliko obecně namítanému porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Tato námitka proto není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Výklad § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který v žalobě předešlela žalobkyně, nemohl soud akceptovat. Smyslem citovaného ustanovení totiž není výhradně odebrání pobytových oprávnění cizincům, kteří se zdržují mimo území České republiky, již zde trvale nepobývají, pravděpodobně ani pobývat nechtějí a u nichž může existovat i obava, že svého pobytového oprávnění hodlají zneužít. Předmětné ustanovení nemá toliko preventivní charakter a není založeno na tom, zda dotyčný cizinec miní nadále pobývat na území České republiky, či nikoli, nýbrž – jak ostatně vyplývá z jeho textu – postihuje případy, kdy cizinec své pobytové oprávnění nepřetržitě po dobu delší než dvanáct měsíců nevyužívá, aniž by k tomu měl závazné důvody, které musí prokázat. Žalobkyně pobývala mimo území České republiky, resp. států Evropské unie, nepřetržitě po dobu delší než dvanáct měsíců a neprokázala, že by k tomuto překročení zákonem stanoveného limitu měla závažné důvody. Podle názoru soudu je proto irrelevantní, že žalobkyně hodlá na území České republiky nadále žít a postup správních orgánů ji podle jejího názoru nutí vynakládat zbytečné prostředky na cestu do Vietnamu a podat tam žádost o navrácení pobytového oprávnění, ačkoli zaregistrovat termín na ambasádě ve Vietnamu je téměř nemožné.
16. V postupu správních orgánů neshledal soud namítaný nepřípustný formalismus ani sofistikované odůvodňování zřejmé nespravedlnosti, neboť správní orgány postupovaly a rozhodly plně v souladu s dikcí zákona o pobytu cizinců i jeho smyslem. Zvolené řešení v podobě zrušení povolení k trvalému pobytu považuje soud za správné a spravedlivé a opakuje, že to byla sama žalobkyně, kdo způsobil, že správní orgány musely takto rozhodnout, neboť svá tvrzení nijak nedoložila. Z tohoto hlediska pokládá soud žalobkyní užitě odkazy na nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, dostupný na nalus.usoud.cz, a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, za zcela nepřipadné.
17. Poté soud přistoupil k vyhodnocení námítky vztahující se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. V této souvislosti soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „*[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
18. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval: „*Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“

19. Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince, aby byl správní orgán povinen se jí zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39, dostupné na www.nssoud.cz).
20. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... článek 8 Úmluvy [o ochraně lidských práv a základních svobod] je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že v projednávané věci žalobkyně toliko obecně uvedla, že na území České republiky žije velmi dlouhou dobu, má zde vytvořeno komplexní rodinné a sociální zázemí. Podle názoru zdejšího soudu tedy žalobkyně neuplatnila dostatečně konkrétní argumentaci k tomu, aby založila povinnost žalovaného se otázkou možných dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života podrobněji zabývat.
21. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. března 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)